

But for you

Solitaire

Hoe word je een solitaire

Door te blijven staan wanneer alles om je heen het begeeft, wordt afgebroken, doodgaat, wordt omgehakt of verdwijnt.

Of je begint als solitaire omdat om je heen niets wil groeien, blijven staan of zich op zijn gemak voelt.

In deze zin zijn ook oude mensen als solitaire bomen: de tijdgenoten vallen om.

Als ze in de weg staan ontstaat een discussie over nut en noodzaak.

Intussen beoordelen wij ze met een historische en een esthetische blik.

Omdat we ze een aanwinst vinden in onze landschappen, planten we bomen speciaal aan om solitaire te zijn en te blijven

Het resultaat van natuurlijke processen spreekt ons aan, en we werken eraan om dat resultaat te bereiken zonder het hele proces te hoeven af te wachten.

Deze foto's reflecteren onze rol en onze standpunten ten opzichte van de natuur als iets dat bescherming behoeft terwijl we tegelijkertijd de natuurlijke processen verstoren. Verschillende concepten van het begrip natuur, de op- en aflopende mate van weekhartigheid die wij vertonen wanneer we met 'natuurlijke' processen te maken hebben, bepalen onze houding hierin.

Natuurgebieden worden ingesteld, met zo natuurgetrouw mogelijke niet-bemoeienis. Wanneer in een strenge winter de zwakke exemplaren van een populatie dan sterven krijgen we medelijden en kunnen we niet **niet** ingrijpen.

Zo scheppen we de voorwaarden om de natuurlijke processen zich te laten afspelen, maar willen we ingrijpen als de consequenties ons niet aanstaan. Als we iets kúnnen doen, móeten we het doen, ook wanneer het onze filosofie is om het niet te doen.

Zelfbeheersing is een grote kunst in het omgaan met de natuur.

Zo hebben wij in de winter de gewoonte ontwikkeld om massaal de vogels vol te stoppen met vetbollen, pinda's in netjes, zaad uit voederhuisjes. Zodra de eerste nachtvorst wordt aangekondigd leggen de dierenwinkels en de supermarkten hun voederpakketten klaar, in een steeds fraaiere vormgeving. En zo decoreren we in de winter onze tuinen met merels, vinken, mezen, mussen en roodborstjes die steeds dikker en, naar gevreesd kan worden, steeds zwakker worden.

De kracht van de natuur blijft onafhankelijk opereren. Op de schijnbaar meest onherbergzame plekken leven hogere en lagere organismen volgens wetten en met overlevingsmethoden die wij nauwelijks kunnen bedenken en die wij niet op onszelf kunnen toepassen.

Onze pogingen tot ondersteunen en beschermen zijn niet onbelangrijk, al is het maar uit mentaal oogpunt, maar uiteindelijk zullen we het wel eens kunnen afleggen tegen de natuurkrachten.

Tekst bij de foto's
2005